

Gunsminger

The New Gazette

Nr. 2 2011

Årgång 14

Medlemstidning för Svenska Westernskytteförbundet | © Sweden Western Shooters

Svenska delegater

i polska sydstater

SWEDEN WESTERN SHOOTERS

venska Westernskytteförbundet

Ordförande:

Sander "Ray Heartless" Koetsier
Riala
Rosehill Rangers
info@swsf.se

Sekreterare:

Jan "Hipshot" Eriksson
Kista
Capital Cowboys
info@swsf.se

Kassör:

Eiwor "Eagle Sharing Woman" Walfridsson
Torsby
Torsby Desperados
info@swsf.se

Ledamot, utbildning, säkerhet

Webbmaster:

Hans-Olov "Grave Spit" Forsman
Kovland
The Northern Rangers
info@swsf.se

Ledamot:

Jocke "Northern ST Ranger" Blom
Matfors
The Northern Rangers
info@swsf.se

Ledamot:

Stefan "Rawhide Rooster" Hansen
Upplands Väsby
Rosehill Rangers
info@swsf.se

Ledamot:

Mattias "Guncrazt Matt" Lind
Ludvika
Spring City Bountyhunters
info@swsf.se

Suppleant:

Henrik "Boothill Bob" Brandt
Iggesund
The Northern Rangers
info@swsf.se

Suppleant:

Mats "Marshal Ed Frost" Söderlund
Upplands Väsby
Rosehill Rangers
info@swsf.se

Samman kallande i valberedningen:

Folke "Ace Heart" Weinholt
Torsby
Torsby Desperados
info@swsf.se

Valberedningen::

Peter "Smokey Pete" Johansson
Torsby
Torsby Desperados
info@swsf.se

Revisor:

Lena "White Angel" Sjögren
Borlänge
The Smoking Barrels Posse
info@swsf.se

Revisorsuppleant:

Tobias "Black Walker" Gustafsson
Borlänge
The Smoking Barrels Posse
info@swsf.se

Webplats:

www.swsf.se

Organisationsnummer: 87 40 01-79 52

POSTGIRONUMMER: 199 35 55-0

Medlemsavgift: huvudmedlem 200:-
sambo 100:-, endast tidning 100:- barn 50:-

Björnen sover. Eller?...

Ordförande Heartless manar till nya friska tag för CAS-skyttets utveckling i framtiden.

Väck inte den björn som sover säger man ju i folkmun, men om björnen vaknar av sig själv borde den var utvilad och stark.

Styrelserna i SWSf har sedan begynnelsen varit lite tillbakadragna och hållit sig i skymundan utåt och gentemot myndigheter. Jag har en känsla av att de senaste styrelserna har haft denna policy med flit för att inte stöta sig med just myndigheter och andra skytteformer under den tid vi har försökt att bli ett eget godkänt förbund för utskrivning av licenser.

Min önskan, som er nya ordförande, är att vi skall sluta kura i idet som vi gjort.

Det är dags att vi är stolta över vår skytteform och vågar visa oss för övriga skyttetyper.

För att detta skall vara möjligt så måste vi alla tänka kvalitet och kvantitet inför ett eventuellt godkännande från RPS.

JFK sade en gång "fråga inte vad ditt land kan göra för dig, utan fråga vad du kan göra för ditt land". Sälvklart skall vi inte att jämföra oss med en hel kontinent, men jag önskar att alla försöker att förstå innebörden i talesättet.

Styrelsen önskar så innerligt att ni alla gör lite grand för att denna underbara sport ska kunna växa, både kvalitativt och kvantitativt, i Sverige.

Det är svåra tider för många och detta är en ganska dyr sport, och ingen av oss blir yngre, så det krävs en hel del innovation från oss alla för att locka till oss fler medlemmar och för att nå dessa mål.

Styrelsen välkomnar alla slags idéer från våra medlemmar.

Speciellt gäller detta vår nya tidning. Om den inte kan leva vidare denna gång p.g.a. att det inte inkommer något material, tror jag inte vi får några fler chanser.

Vi står nu i ett vägskäl; vi fortsätter som vi alltid gjort och då kommer vi långsamt tyna bort, eller så spottar vi i nävarna och hjälps åt för att bli större och starkare.

Läs ordentligt på sidan 6 för att få en uppfattning om de ny reglerna angående hur ni skall vara anslutna till SWSf via en klubb, då det inte går att vara direktansluten till SWSf längre. Det är ni som medlemmar som har ansvaret att organisera er för att få detta att fungera. Men vi i styrelsen kommer att göra allt vi kan för att hjälpa er att komma igång.

Jag hoppas att få se er alla någon gång under året.

Ray Heartless SWS #351

Howdy Members!

Vi har det stora nöjet att hälsa följande Cowgirls och Cowboys välkomna till föreningen. Det är vår förhoppning att ni ska trivas och ha kul. Der ska bli roligt att träffas ute i banan! /Hälsningar Styrelsen

# 1305 Gunslinger Doc , Billinge	# 1319 Francis Quantrillhall , Södertälje
# 1306 Little Creek Man , Asmundtorp	# 1320 Oxdriver John Carson , Mölndal
# 1307 Karl Coffinmaker , Söderköping	# 1321 Buntline Bill , Gävle
# 1308 Tiny , Sundsvall	# 1322 Manco , Fristad
# 1309 Captain Mike , Malmö	# 1323 Blondie , Hindås
# 1310 Jim Waco , Strömstad	# 1324 The Thirty-Eighter , Nödinge
# 1311 Miss Honeysuckle , Strömstad	# 1325 Pocket Joe , Spånga
# 1312 Faluncowboy , Falun	# 1326 Izorina , Moholm
# 1313 Long John , Nybro	# 1327 Samwise "The Hobbit" Gamgee ,
Robertsfors
# 1314 Bald Eagle , Upplands Väsby	# 1328 Mrs Insane , Ludvika
# 1315 Colorado Cowgirl , Karlstad	# 1329 Miss Em , Ludvika
# 1316 Marlboro Man , Asmundtorp	# 1330 Jonathan, Hex Ludvika
# 1317 Miss Emmett Brown , Sundsvall	
# 1318 Whintorpe , Malmö	

Och apropå medlemmar säger Grave Spit;

I ett led att förbättra kontakten med medlemmarna och att säkerställa möjligheten till utbildning m.m., håller vi på att uppdatera medlemsregistret.

Vi ber dig därför att skicka in ett mail till:
info@swsf.se med följande uppgifter:

Namn
Adress
Alias

Vilken SWSf-klubb du tillhör

(Tillhör du ingen klubb, skriv önskad klubb så hjälper vi till med kontakten. Aktuella klubbar hittar du på sidan 8 och på vår hemsida).

Vilken RO-utbildning du har.

Om du är Gunfighter-certifierad.

Vilka av SWSf:s skyttemärken du har sedan tidigare; Brons, Silver eller Guld

Hjälp oss att hjälpa er att göra SWSf bättre för medlemmarna.

Grave Spit
Utbildningsansvarig SWSf

Billboard

Vill du köpa, byta eller sälja något?
Eller kanske gratulera någon?
Du kanske vill upplysa om något som ska hända framöver.
Maila mig, så skriver jag in det här!
/Blackie Blacksmith pinglan@etanet.se

ÖNSKAS KÖPA:

Revolver original önskas köpa.

Colt 1860 Army, eller Colt 1851 Navy, eller Remington 1858.

Billy The Kid SWS #1248 tel: 070-272 83 76

Många olika sätt att synas!
En och samma leverantör

tryck storformat webb film

INFORM
trycket
Cross Media House

www.informtrycket.se

Medlemsanslutning till SWSf

När vi blir ett eget förbund måste vi uppfylla ett antal krav från Rikspolisstyrelsen, RPS, på hur vi skall vara organiserade.

Detta är något som vi måste rätta oss efter för att bli ett godkänt förbund.

Frågor har uppkommit vilka krav jag som medlem har och hur skall vara ansluten.

I texten och skissen nedan förklarar vi detta och vad som kommer att gälla.

RPS godkänner inte någon direktanslutning av enskild medlem till SWSf framöver.

Denna princip kommer att gälla samtliga godkända skytteförbund i Sverige.

Detta betyder att vi som enskilda medlemmar måste vara organiserade i föreningar eller klubbar som har CAS som verksamhet.

Kraven för att vara ansluten som förening, sektion i förening eller klubb framgår i våra stadgar som denna text är tagen från.

Klubb är härmed att jämställa med förening.

Kap. 6 Föreningarna

Förening: Ska bestå av minst fem SWSf-registrerade och RO1-utbildade medlemmar.

Föreningen ska ha en styrelse bestående av minst ordförande, sekreterare och kassör. Föreningen ska vara ansluten till SWSf.

Årsrapport och verksamhetsberättelse från föregående verksamhetsår ska årligen skickas in till SWSf.

I årsrapporten ska styrelsens sammansättning framgå.

Sektion i förening: Sektionen skall bestå av minst fem SWSf-registrerade och RO1-utbildade medlemmar. Sektionen ska vara ansluten till SWSf genom föreningen.

Årsrapport och verksamhetsberättelse från föregående verksamhetsår ska årligen skickas in till SWSf.

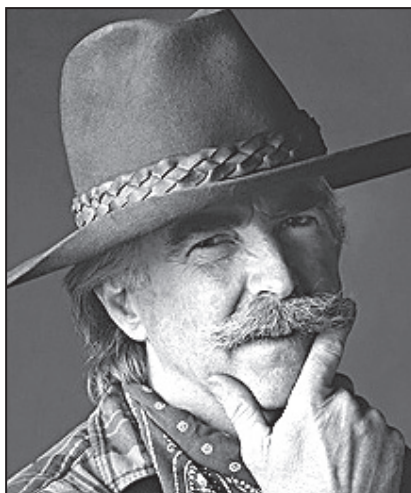
I årsrapporten ska framgå vem som är kontaktperson.

För att åskådliggöra kontrollkedjan bättre ser vi här bredvid hur det ser ut i grafisk form.

På detta vis kräver RPS att förbunden skall vara organiserade.

Är du inte redan medlem i en förening eller saknar skyttar för att skapa en klubb eller sektion i föreningen, kontakta en befintlig klubb som redan har CAS eller kontakta förbundet så hjälper vi dig starta upp CAS i din förening.

Vi kan även hjälpa er att få kontakt med andra medlemmar i området som du kanske inte känner till.

Hm... Undrar om jag får bli ordförande i klubben. Det vore cool. Foto: Best Of Us

De flesta CAS klubbar som finns ute i landet i dag kan erbjuda er en administrativ anslutning. De hjälper er sedan att utbilda medlemmar och hjälper även till att bygga upp en sektion eller fristående klubb i ert närområde. Det finns många små klubbar som behöver fler medlemmar. Kan vi nu i övergångsfasen sträcka oss över läns- och kommungränserna fångar vi enkelt upp alla fristående medlemmar och bygger en stark bas för framtiden.

Har du som medlem frågor angående detta, tveka inte att kontakta oss i styrelsen så hjälper vi till med dina frågor.

Detta kommer att gälla när vi blir ett godkänt skytteförbund och kommer att tillämpas från 2012.

Det betyder att du som är medlem måste organisera dig enligt gällande regler som beskrivits ovan. Det är den enskilde medlemmens ansvar att uppfylla dessa krav.

Styrelsen hjälper självklart till för att underlätta för medlemmarna i dessa frågor så tveka inte att kontakta oss vid behov.

/Styrelsen SWSF

Tack Cowgirls and Cowboys!

Jag är så glad över alla bra texter och bilder som har kommit in till Gunslinger Gazette. Det är helt lysande! Jag hoppas ni vill fortsätta att skriva och plåta lite åt vår tidning.

I det här numret finns både en del viktiga rapporter från styrelsen, trevliga kåserier och jätte bra artiklar från er skyttar.

Och så har vi en jubilar på sidan 5!

Nu är det ju inte så många tävlingar kvar på säsongen, The Long Lost Trail i Borlänge och Indian Attack i Torsby. Framåt hösten kanske det blir tid att syssla med lite hantverk eller annat pyssel. Det vore trevligt att få ta del av den delen av en CAS-skytts liv. Ta några bilder på det du håller på med, skriv en liten text och skicka det till mig!

För övrigt hoppas jag att ni haft, och har, en skön sommar. Här hos oss i Riala har det varit toppen. Massor av fåglar kommer och badar och käkar

jordnötter och solrosfrö hos oss. Ett domherre-par är särskilt näpna, och så visslar de så mjukt och vackert till varandra. Allt fåglarna spiller kommer tre grävlingar och äter upp framåt natten. Detta låter kanske inte så Cowboy, men lite naturupplevelser är alltid bra.

Bästa hälsningar/
Blackie Blacksmith

Så här glad blir redaktör Blacksmith när det plingar i datorn och nya, roliga meddelanden trillar in.

The Gunslinger Gazette nr:2 2011

Medlemsblad för Sweden Western Shooters
Ansvarig redaktör: Inger Carlsten

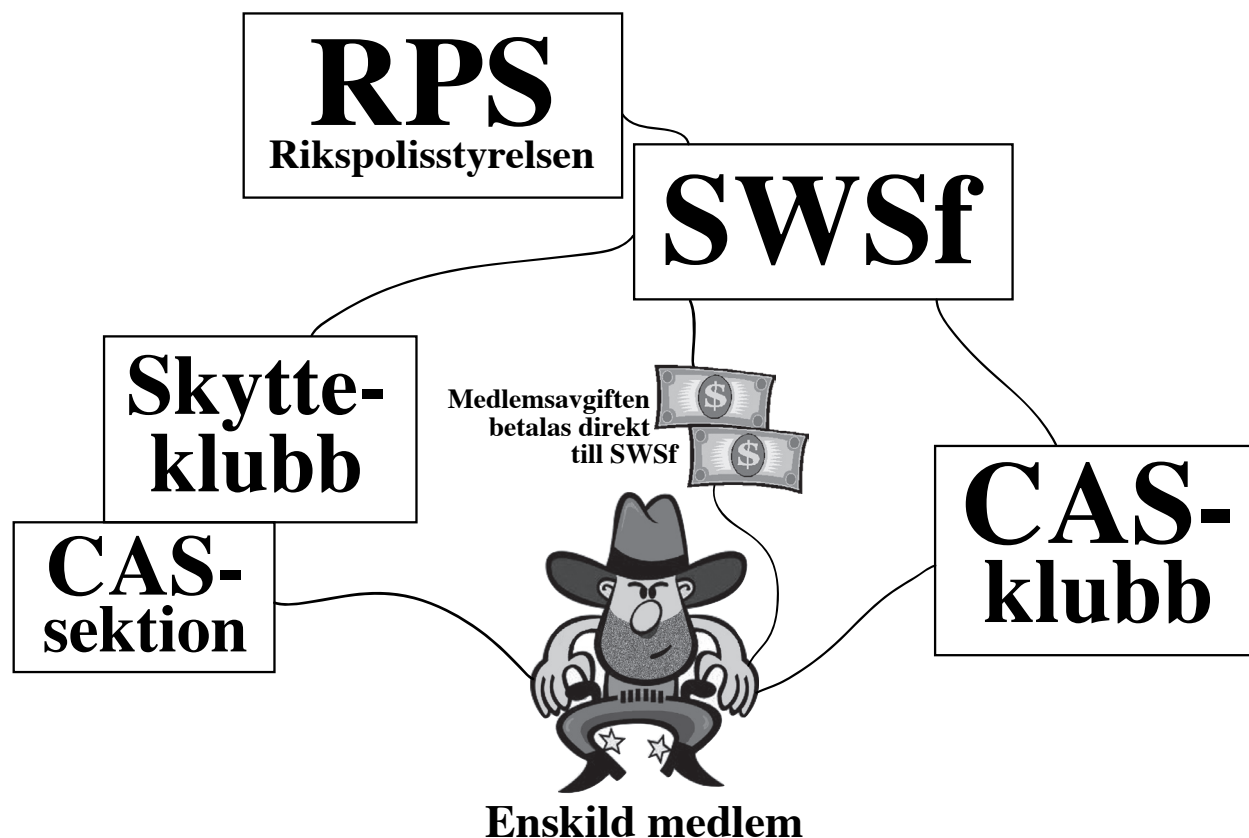
Layout: Inger Carlsten

Tryck: Informtrycket, Göteborg

Material till tidningen skickas till:
pinglan@etandet.se
eller

The Gunslinger Gazette
c/o Inger Carlsten
Sättra 1513
760 10 Bergshamra

Från sid. 6 "Anslutningsgrafik"

Westernskytteklubbar i Sverige

DYNAMITE TOWN MARSHALS, Karlskoga
 Kontakt: Tommy "Wild Bull" Johansson
 E-post: wild.bull@swsf.se

HIGH RIDGE PIONEERS, Gnosjö
 Kontakt: Björn "Fargo" Björklund
 E-post: fargo@swsf.se

EDSVALLA GUNSLINGERS, Edsvalla
 Kontakt: Anders "Hungry Wallace" Dahlberg
 E-post: hungry.wallace@swsf.se

THE NORTHERN RANGERS, Sundsvall
 Kontakt: Hans "Gravespit" Forsman
 E-post: gravespit@swsf.se

THORSBY DESPERADOS, Torsby
 Kontakt: Folke "Ace Heart" Weinholdt
 E-post: ace.heart@swsf.se

WOLF WALLEY RAIDERS, Norrköping
 Kontakt: Ebbe "Kieth Black" Weber
 E-post: keith.black@swsf.se

THE TRAIL CREEK DEPUTYS, Karlstad
 Kontakt: Jimmy "Trail Creek Jim" Emanuelsson
 E-post: trail.creek.jim@swsf.se

ROSEHILL RANGERS, Rosersberg
 Kontakt: Stefan "Rawhide Rooster" Hansen
 E-post: rawhide.rooster@swsf.se

WILD WETSERN FRONTIERS, Skepplanda (GBG)
 Kontakt: Krister "Vaquero Chris" Vauhkonen
 E-post: kristervauhkonen@hotmail.com

GREAT LAKE RANGERS, Östersund
 Kontakt: Bertil "Marshal Bill Ridge" Haglund
 E-post: marshal.bill.ridge@swsf.se

LITTLE CREEK POSSE, Skåne
 Kontakt: Thomas "Gunslinger Doc" Christensen
 E-post: gunslingerdoc@swsf.se

THE BLACK RIVER BUSHWACKERS, Örebro
 Kontakt: Stefan "McCoy" Grahn
 E-post: mccoys@swsf.se

THE NORTH EAST RANGERS, Skellefteå
 Kontakt: P O "One Eyed Kartright" Marklund
 E-post: one.eyed.kartright@swsf.se

THE SMOKING BARRELS POSSE, Borlänge
 Kontakt: Tobias "Black Walker" Gustafsson
 E-post: tobbeg77@hotmail.com

SPRING CITY BOUNTYHUNTERS, Lesjöfors
 Kontakt: Patrik "Deadwood Walker" Olsson
 E-post: deadwood.walker@swsf.se

WEST WOOD GUNFIGHTERS, Vimmerby
 Kontakt: Kenneth "Wild Tom Hipshot" Jörgensen
 E-post: wild.tom.hipshot@swsf.se

CAPITAL COWBOYS, Stockholm
 Kontakt: Jan "Hipshot" Eriksson
 E-post: hipshot@swsf.se

SWEDEN WESTERN SHOOTERS
 svenska Westernskytteförbundet

SVARTKRUTSKÄLLAREN

SÄLJER-BYTER-KÖPER

ANTIKA, GAMLA, NYA SVARTKRUTSVAPEN OCH TILLBEHÖR

SALUTKANONER

ÖPPET: Tillsvidare MÅNDAG & TORSDAG 16:00-20:00
 övrig tid enligt överenskommelse mobiltelefon

MOBIL 070-483 62 55
TEL/FAX 08-641 03 61
www.svartkrutskallaren.com

BUTIK:
FOLKUNGAGATAN 134
116 30 STOCKHOLM

Hands up, partners!

Dags att betala medlemsavgiften, om du inte redan gjort det.

PlusGiro		INBETALNING/GIRERING A	Kod 1
Fakturanr/Referensnr		Till PlusGirokonto	
Övriga meddelanden (texta gärna)		1993555-0	
Medlemsavgift 2011		Betalmottagare (endast namn, texta gärna)	
Anders Andersson		Svenska Westernskytteförbundet	
Stora Vägen 1, 123 45 Staden		Avsändare (namn och postadress, texta gärna)	
Alias: Joe Doe, SWS # 000		Anders Andersson	
Gunfighter-certifierad: Ja / Nej		Stora Vägen 1	
joedoe@email.org		123 45 Staden	
Från PlusGiro/personkonto (tid: 06)		Svenska kronor	
		öre	
		200,00	
#	#	#04#	

Skicka ev. adressändring
till info@swsf.se

Medlem, vuxen	200:-
Sambo, maka/make	100:-
Barn	50:-
Endast tidningen	100:-

Avgiften måste av försäkringsskäl vara betald innan tävling, annars tillåts du inte tävla.

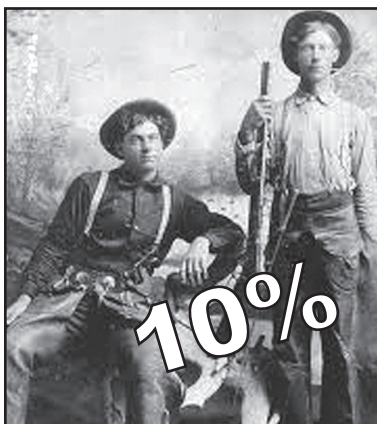
Kontant betalning på någon tävling godtages inte.

Angi namn, adress, e-mailadress vid betalningen och om du är Gunfighter-certifierad eller inte.

Postgironumret till SWSf är 199-35-55-0

GET DRESSED, COWGIRLS AND COWBOYS!

Som medlem i SWSf har du 10% rabatt hos följande företag. Titta in hos följande handlare via www.swsf.se under "länkar".

BOOTHILL BOB'S HÖLSTER
FROSTENS HATTAR
KULAN TRADING
SCANDINAVIAN ARMS
SKYTTESERVICE
SVARTKRUTSKÄLLAREN

En resa tillbaka i tiden

DOT 2011, Polen

Årets EM skulle arrangeras av Polen och det var med en viss oro resan startade från Sundsvall. Informationen var mycket sparsam och arrangören svarade mycket kort på de mail som skickades, ja om han för huvudtaget svarade på mail. Hemsidan gav vissa ledtrådar men mycket av den nödvändiga informationen saknades.

Jag och Shotgun Joe startade vår resa söderut redan vid lunchtid på söndagen, för denna gång hade vi planerat in allt med goda marginaler. Båten

rade resan framför oss. Planen var att vi skulle samlas efter att vi kört av båten och synka våra GPS:er.

Jag var först av båten, körde ut genom tullen och helt plötsligt var vi på en motorväg, det tog 30 minuter innan vi kunde stanna. Vägbyggen och plötsliga extrafiler gjorde navigeringen genom staden till en kamp för livet. Att koordinera filbyten med fyra bilar är inte det lättaste med polska förare. Jag försökte navigera med hjälp av skyltar där vägen som skulle ha varit där var i stort sett bortgrävd och ersatt kors och tvärs av 1x2 meters betongplattor i

Bakom denna mintgröna fasad i Starachowice gömmer sig skjutaneläggningen där DOT 2011 utspelade sig i maj i år. Det är svårt att tro för den som inte själv varit med.

Foto: Grave Spit

från Sverige skulle angå från Karlskrona först på måndag kl 20.00. Övernattning i Söderköping och vi anlände sydkusten vid 15-tiden och kunde avnjuta mat och dryck i rena sommarvärmen på en uteservering, ingen stress utan det kändes som semester.

Posse efter posse samlades vid färjeläget och vi var till slut fyra bilar. Norge med Ginger och soldatgutten, Torsby med Ace, Eage Sharing Woman, Smokey och Cowboyman, samt Borlänges stoltheter i form av Boss H och Black Walker. White Angel var också med som deras materialförvaltare (läs den som höll ordning på dem) då hon p.g.a. en axelskada har skjutförbud.

Resan gick bra, med lugnt vatten, och vi plane-

varierande höjder.

Vi lämnade städerna och vi började avnjuta landsbygdens pittoreska bebyggelser. Om ett hus ser ut att vara övergivet redan vid WW1 hindrar det inte polacker att bo där. Stenhus efter stenhus och gråskalan var för det mesta den färg som nyttjades. Ja, förutom något undantag av illgrönt eller rosa. Pampiga staket har de flesta och de säljer reklamp-lats på dem, här snackar vi inte om diskreta anslag på en släpvagn utan man såg nästan inte husen för all reklam.

Några tips för er som skall köra i polen: Hastigheten är skyltad för 70 km/h och lägre, mest är det en rekommendation för ingen håller hastigheten men det finns fartkameror och gott om civilpolis

på vägarna. I övrigt får man gissa vilken hastighet som gäller. Två decimeter djupa rännor i körbanan gör att bilen går som på räls men risken för plötsliga kast och vattenplaning är överhängande.

Motorvägar har trafikljus med 25 meters förvarning i form av en nästan osynlig skylt i vägkanten. (Reklamen dränker all trafikinformation.) Polacker kör bara om vid heldragen linje, möte och backkrön. Så vill ni överleva, släpp fram den inhemska bilismen och håll er åt sidan. Ett varnande ord, vägkanten kan vara ett surhål, grop, saknas helt, parkerad bil eller fotgängare.

Vi anlände i alla fall på tisdagskvällen till Hotell Senator i Starachowice med samtliga fordon intakta. Mycket bra hotell med hög klass, AC och badkar på rummet.

Registreringen var mellan 08.00 och 10.00 på onsdagen så vi körde till skjutbanan ganska tidigt. Fullt med campande gäster fanns på plats och stora byggnader frontade entrén till anläggningen. Vi parkerade, hälsade på våra danska vänner och tågade in för att registrera oss. Olika sydstatsflaggor fanns uppsatta men temat var The Civil War så det var helt på sin plats. Däremot såg vi ett antal skyltar som förvisso var vanliga på den tiden men i dagens samhälle hade de lite fel signaler. Jag skall inte bli långrandig med detaljer men Shotgun Joe och Cowboyman framförde en liten diskret vink om dessa skyltars olämplighet vid prisceremonin.

Kön till registreringsbordet löpte på ganska fort och till slut fick vi träffa arrangören Trigger Hawkeye. Det gick ganska snart upp för oss att hans förståelse av det engelska språket var mycket begränsad och frågade man HUR fick man svaret om VAR eller tvärt om. Men de tog betalt och vi fick en kuvert med pro-

gram m.m. Enligt programmet var öppningsceremonin kl. 14 och Derringer skulle skjutas kl. 17. En liten lapp i kuvertet förklarade däremot att så var inte fallet, programmet var ändrat. Wild-

Captain Wildbeard och hans följeslagare, Samson, ser ut att kunna konsten att koppla av efter polsk trafikstress. Foto: Grave Spit

bunch och Derringer skulle skjutas kl 15.00. Ace Heart som nu fick reda på att han var possemarshal, försökte få ut posselistor och beskedet var +15 minuter, no problem. Efter 10 minuter hade den som skötte datorn fortfarande ej tryckt ned någon tangent så där startade den polska tidsangivelsen att +15 minuter är lika med

”senare vet ej när”.

Inga problem, vi hade gott om tid och en resa tillbaka till hotellet för att hämta WB-kläder och vapen var fort gjort. Vi strosade runt och letade stagerna

Trigger Hawkeye pratar perfekt polska. Här inviger han DOT 2011. Foto: Grave Spit

som var placerade i ganska bra anslutning till campingen. Några var ute och några var halvt inomhus på typiskt tyskt maner. Nya målplåtar där de flesta var runda 40 cm med några inslag av fyrkantiga 40 cm, inga stora mål med andra ord, ja ett undantag, hagelmål fanns det i 50x60 cm blandat med minipoppers. Vi insåg ganska snart att här är vi tillbaka till sekelskiftet 1900-2000 i nordiska mått av stager. Rör-liga mål, “no shot”-mål men inget speed förväntade vi oss av det vi såg.

Vi höll på att missa invigningen för den startade utan förvarning och vid mat-tältet där kanske en fjärdedel av skyttarna var samlade. Trigger pratade polska och en stadig herre översatte till engelska med en röst som var djupt begravnen i den enorma

bröstkorgen. Trigger förklarade matchen öppnad och ett rungande Yeehaaw utropades av publiken. Bredvid oss, eller rättare sagt mitt ibland oss stod en snygg kanon uppställd och helt plötsligt fick vi

som stod framför den en vink om att vi skulle flytta oss. Jag hann ta ett par steg åt sidan och lyfta händerna till öronen då det small. En rejäl svartkrutsmäll två meter från folket som med ringande öron försökte fatta vad som hände.

Efter mycket möda fick vi besked att WB skulle vara på stagen bakom sekretariatet och där infann vi oss kl 15.00. Där förklarade Trigger att Derringer skulle skjutas först, på samma plats. Kan tänkas märkligt då området hade gott om plats för ett bord med en papptavla i kanten som Derringer-skyttet krävde.

Här sitter SASS-representanten Tex tillsammans med Ace Heart. Det måste varit innan stage-tumultet för de ser så nöjda och belåtna ut. Foto: Grave Spit

Bara att ta plats som åskådare för oss WB skyttar. Arrangören tillhandahöll en Derringer, mynningsladdad, som alla skulle skjuta med. De som hade egna med sig var säkert överlyckliga att de fått den informationen NU och inte innan de åkte hemifrån så de sluppit släpa med sig vapen och ammo.

Alla som betalade fick skjuta och eventuell föransmälan som gjorts var helt meningslös. Att kön konstant fylldes med nya skyttar, ja och de som sköt flera gånger (budskapet on shot one kill gällde inte om man bara betalade.) Efter c:a 1,5 timme var de klara och vi kunde starta WB-skyttet.

Fem skott hagel, tio pistol och tio gevär var det vi skulle skjuta. Regelboken hade förmodligen Trigger översatt till polska med något lämpligt program på internet för hans kunskaper om WB-reglerna var begränsade. De nordiska skyttarna tog snabbt kommandot över stagen både i skytte och arbetsinsats så det flöt på ganska bra. Efter ett par skyttar såg någon att den som skriver protokollet missat en del väsentligheter, där var bara raw-tiden noterad. Som tur var det bara en som hade en bom just då, så det kunde enkelt justeras. Inga blanketter utan blankt papper och namnen fylldes på vartefter de sköt. Vem som sköt i vilken kategori noterades så klart inte men vi trodde att det har de förmodligen

koll på i sekretariatet. Nu var det inte så efter som det kom till skyttar som inte var föransmälda och dag tre var VI noga med att notera i vilken kategori skyttarna sköt. Självklart tog vi en polsk kopia (skriva av med papper och penna) på protokollet innan vi lämnade det till polackerna.

Shooters meeting var en kort uppmaning att säkerhet och åter säkerhet var ledordet, det var den rävmösseklädda Trigger Hawkeyes ord. Ingen direkt information om var folk skulle vara och definitivt inga upprop. Jag hade i alla fall sett en handskrivna posse lista som Eagle Sharing Woman gjort till vårt posse. Mainmatchen fortlöpte i samma anda, inget förberett och det var ren gissning om vem som skulle skjuta var för det mesta.

Vi var Posse 2 där svenska, norska, en dansk och de två österrikiska skyttarna var placerade. Trevligt gäng som sköt fort, säkert och jobbade bra. Tyvärr var det inte lika effektivt i de andra grupperna. Vi fick äran att studera en polsk posse med majoriteten svartkrutsskyttar. Nu snackar vi inte frontiersman utan en polsk konstruktion där de sköt slaglåsrevolver, mynningsladdad hagel och gevär. Ganska få skott att skjuta så det borde ha flutit på i samma takt som övriga.

Men en polsk posse fungerar så att tidtagaren gör

Eagle Sharing Woman är ganska nöjd med första lunchen, lyckligt ovetande om vad som komma skall. Foto: Grave Spit

allt jobb, tar tid och skriver. De andra sysslorna som spotter, ladd- och tömbordskontrollanter skippade de helt. Den som var på tur vid laddbordet stod snällt och väntade på skytten som sköt och då skytten var klar startade nästa vid laddbordet att ladda, suck. Som gräde på moset gick flera ett extra varv och sköt frontiersman så där fick vi vänta en timme extra på vår tur till stagen.

Lunch ingick i startavgiften och det var ganska praktiskt. Första lunchen som serverades var korv, soppa, vatten och en brödbit. Ganska smakfullt och vi hade goda förhoppningar om det polska köket. Tyvärr var de följande dagarna i samma stil med ett undantag, den dagen de serverade pannkaka. Tänk

er att man håller pannkakssmet på en papptallrik och låter den stelna i solen, smetar den full med grädde, viker ihop och klickar på en minimal klick med sylt. Vi var ganska hungriga så att smeten var i stort sett ogräddad gjorde inte så mycket bara vi fick mat. Jag önskar ni kunnat se Shotgun Joes min efter hans första tugga. Det som vi trodde vara smarrig grädde var Surgrädde och smakade som vispad filmjolk. Detta i kombination med den sega ogräddade smeten var för mycket för de flesta så soptunnan var överfull den dagen och polacken i köket håvade in extra sloty på att sälja grillad korv.

Vår tjeckiske vän, Thunderman, ser ut som han retat upp sig ordentligt på pannkakorna. Foto: Grave Spit

Stagera var som jag skrev en resa tillbaka i tiden, skytten fick verkligen börja sikta igen och endast ett par av stagera gav utrymme för speed-skytte. Det mest extrema var en samling mål i form av spelkort. Tänk er att man tar en 40x40-plåt och skär ut symbolerna i dessa, ja klöversymbolen blir inget stort mål att träffa med sin lerduvestora centrumdel. Att skjutordningen var ett zig-zag mönster där ena sidan skulle skjutas spegelvänt gjorde det definitivt inte lättare, så, där var det inte många clean av skyttarna. Egentligen var endast en av stagera öppen för att släppa loss farten. Den bestod av nio stycken A3-stora papptavlor där man fick fria händer att fördela skotten bara, det fanns minst två hål i vardera.

Sista dagens stager flöt på som vanligt tills vi kom fram till den sista. Vi var två stycken som han skjuta den tills Tex kom infarande och började slita i målen. Det visade sig att de två posse som sköt före oss förändrat placeringen av ett mål vilket gjorde att det rörliga målet i ett fönster gick med avsevärt lägre hastighet än det gjort för de i det posse Tex skjutit i. Det fanns inga markeringar vart målet skulle stå och en skogs-pinne var den

utlösande delen i konstruktionen. Som upplagt för att ställa saker där det vart mest fördelaktigt. Ace vår posse marshal, försökte förklara att vi inte flyttat något utan vi gjorde exakt som de 2 föregående posse gjort. Tex var högröd och i mitt tycke gav Ace helt onödiga kommentarer om rent spel osv.. Kalabaliken var ett faktum och stormöte drogs ihop bland ansvariga och possemarschals. Det tog inte speciellt lång tid tills beslutet att helt stryka stagen gjordes och vi fick ladda ur väntande skyttars vapen. Anledningen till det snabba beslutet berodde förmodligen på att det redan varit en posse som fått göra en omskjutning av en annan stage med löpande mål eftersom de skjutit i vallen i stället för målet. Inga funktionärer från arrangörssidan behagade komma och visa hur målspelet kunde startas och de hade helt enkelt skippat målet.

Inga stager hade stagenummer utan det var namn på dem. Ingen höjdare att lista ut vart stage 2, 3 osv fanns då stagera skulle skjutas i nummerordning. Possemarschals hade fått en vink om detta på den korta genomgång de haft. Ja det var gått om folk som gick fel och fick vända då de hamnat på fel stage.

Smokey Pete verkar kunna hålla humöret uppe trots ett visst mått av polsk riksdag. Foto: Grave Spit

Sista WB stagen som skulle skjutas sista dagen var som vanligt på samma ställe och duellskytten (man mot man) lades så klart på samma tid och plats. Så vi WB skyttar fick som rutinen var, vänta.

Nu inträffade något vi var helt oförberedda på, ansvaret för att konstruera stagen lämnades över till Soldier boy. Förklaringen fick vi sedan för det var tydligen totalt kaos i sekretariatet. Så sista WB stagen vart "normal" vi fick till och med ladda 6 skott i hagelbössan och platsen att lägga vapnen flyttades så vi slapp springa framför piporna på

gevären vid pistolskyttet. Polsk säkerhet betyder att alla förhoppningsvis överlever, inte att eliminera riskerna i förväg.

Lördagens program var på sluttampen och kl 18.00 var det bankett och prisutdelning. I sedvanlig ordning var skyttarna uppklädda i sina finaste kläder och köade upp för maten kl 18.00. Maten var grova strips och kyckling, grillad och sedan upp-värmd i olja och ett par brödbitar samt en stor öl. Deltagarna han med både en och två extra öl innan Trigger till slut dök upp i hög hatt.

Det blev pompa och ståt med stadens borgmästare och andra betydelsefulla personer från

Kyckling, pommes, ketchup och en bira. En riktig festmåltid för en cowboy och hans dam. Foto: Grave Spit

trakten. Nu måste jag säga att turordningen då de olika priserna delades ut är jag lite osäker på så det kan finnas fel i mina minnesbilder. Priset för bästa manliga och kvinnliga skytt delades ut och sedan vart det underhållning av ett gäng linedancers. Mer öl hann drickas och sedan kom Trigger löpande med mer priser. Long Range tror jag det var. Dock inte alla kategorier utan en del av dem. Mer paus och det klassiska +15 minuter, No problem. Lång väntan och Trigger kommer in och förklarar att de måste dubbelkolla så det dröjer, men han frångår sin planering och börjar dela ut de bältesspännen som samtliga deltagare fick. Snygga och användbara var de dessutom. Tiden gick och man fick knata ned till bilen efter varmare kläder då natten började falla. Gästerna började bli ganska sliriga nu och en del lämnade området av ren utmattning.

Ny inmarsch och nu var det nästan klart meddelade Trigger som ställde ned en jätteflaska med Vodka på bordet som muta till de mest lynchbenägna. Till slut kommer Trigger farande och sedan börjar speed matchen. I rasande tempo lästes top 10 skyttarna upp, alla han inte fram till podiet och inga priser eller diplom delades ut. Sedan fortsatte cirkusen i samma tempo då kategorierna gick igenom.

Segraren fick ett pris men övriga fick inget och

ibland med lite tur han några fram också innan nästa kategori ropades upp. Foto var det inget utrymme för men lika bra det då det var kolsvart ute och rörigare än allt rörigt på scenen.

Shotgun Joe, EM-segrare, och Cowboyman håller humöret uppe trots surgräddade och sånt. Foto: Grave Spit

Shotgun Joe fick sin andra EM seger och det var en riktigt vacker syn då man såg den annars barska grabben fälla glädjetårar. Prisutdelningen avslutades kl 00.30

Resan hem var lite lugnare då trafiken var betydligt glesare och det var med stor lättnad jag körde in på svensk mark. Tänk vad vacker en svensk 90-skyllt kan vara och en väg där man ser blommor och hus och inte drunknar i reklam.

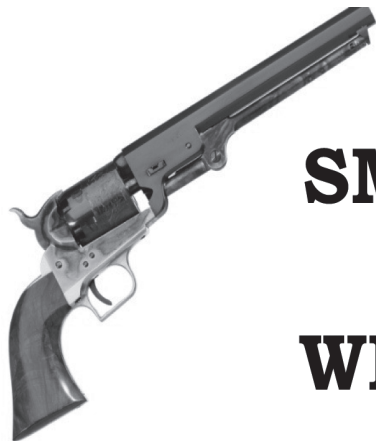
Nu är man tillbaka i 2011 igen och även om jag vaknade till en snötäckt gräsmatta på tisdagsmorgonen var jag glad att Polen kan bockas av från listan på platser att besöka.

Grave Spit, artikelförfattaren, är helt nöjd med sin insats i Polen men mest över att vara hemma igen.

Det mest positiva är att vi har mycket material för framtida RO-utbildningar och material om vad som INTE fungerar på en CAS match.

//Grave Spit, 8:e plats i 49:er, sist av de nordiska gentlemännen.

**THE
SMOKING BARRELS
POSSE
WELCOMES YOU TO
THE LONG LOST TRAIL
2011**

**10 STAGES MAIN MATCH
&
SPEED SIDE MATCH
20-21 AUGUSTI 2011**

Obligatoriskt Shooters Meeting lördag kl. 10.00

Föransmälan till William Munny på: rickard.glaving@dala-profil.se senast **den 12/8**.
Max 60 shooters. Ange kontaktinfo, SWSf-alias, SWSf-nummer och kategori (första- och andrahandsval). Ange även om vapen delas med någon och dennes alias. Min. 3 anmälda krävs för att kategori skall öppnas, Buckaroos undantagna. Endast medlemmar i SWSf, SWS eller SASS.

Ammunitionsåtgång: Main Match c:a 100 pistol, c:a 100 rifle och c:a 60+ shotgun.
+ Side Match

Avgifter: 300 kr Main match, Side Match ingår. Buckaroos free of charge.
75 kr Lunch, serveras lördag & söndag. 175:- OWD serveras lördag kväll.
Mat beställes i samband med anmälan och betalas i förskott till Bankgiro 5554-7699. Kom ihåg att ange namn och alias. Matbeställning är bindande.

Möjlighet till camping finns på tävlingsområdet, dock ej el.

Vägbeskrivning:

Från Borlänge mot Leksand/Mora. Ca 7 km på rv. 70. Avfart höger mot motorbana. Direkt vänster in på grusväg. Passera motorbana och håll höger i korsning mot hyrcart. Passera flisupplag, efter ett par hundra meter vänster till banan. Skyltar från rv. 70.

GPS Lat: N 60° 33' 17.61" Long: E 15° 18' 10.88" (WGS 84), X= 6715373 Y= 1472454 (RT90)

TÄVNINGARNA SOM ÅTERSTÅR

Datum	Namn/Arrangör	Plats	Typ
13-14/8	Smoke Of The Old West Wild Western Festivals	Sjundeå Göteborg	Endast svartkrut
16-21/8	European End Of Trail Frankrike	Frankrike	Europeiska SASS Mskp
20-21/8	The Long Lost Trail Smoking Barrel Posse	Borlänge Dalarna	CAS tävling
02-04/9	Indian Attack Torsby Desperados	Torsby Värmland	10 års-jubileum!

Kulan Trading AB
High Chaparral
330 31 Kulltorp
0370-821 70

Medlemmar i SWSf
har 10% rabatt hos
Kulan Trading
Company

Välkommen till Kulan Trading,
butiken med westernkänsla

I vår affär på High Chaparral finner Ni allt i klädväg
samt utrustning som behövs för att klä både små och
stora cowboys & cowgirls.

Självklart har vi produkter för dig som är intresserad av
indianer, trapper, smycken med mera.

www.kulantrading.se

Thorsby Desperados inbjuder härmed till 2011 års

INDIAN ATTACK

10-årsjubileum
2-3-4 september i Reito, Torsby

Main Match &
Side Matches
för 350:-

Buckarros
gratis

Anmälan senast 17 augusti
Senare går, men då är
kategorierna låsta

Mer information finns på
swsf.se, even in English

Anmälan maila f.weinholt@tordata.se
Eller på telefon 0560-715 71 / 070-2711107

Old West
Dinner

DIPLOM TILL ALLA DELTAGARE

Resa med oflyt

De flesta har ju hört talas om de stora tävlingarna i USA, End of Trail och Winter Range. Efter några års tävlande vill man kanske åka över till USA för att känna på deras tävlingar.

Jag pratade med Siringo i Borlänge på Long Lost Trail och vi bestämde oss för att åka till Winter Range i Arizona 2011.

För att göra en extremt lång historia kort så hoppar vi över all förberedelser inför resan, för det fanns inga förberedelser. Oj, vad jag har svårt att träna och hålla formen uppe under vintern. Men så var det dags att åka...

Jag ska fram här!

Jag kommer fram till gaten och där säger dom att mina ESTA papper inte stämmer, så jag får inte åka med. Jag blir tillsagt att gå till serviceavdelningen, vilket jag gör. På väg till serviceavdelningen hör jag mitt namn i högtalarna och blir tillsagd att gå till gaten.

Nu börjar jag ana oråd och gör allt jag kan för att komma med flyget. När jag fixat allt på serviceavdelningen har dom stängt gaten. Jag får hjälp att komma med flyget och jag är sist på, det kan jag lova. Ingen bra start på resan.

Väl på flyget inser jag att jag endast har en och en halv timme på mig att byta flyg i Chicago. Det innebär att jag skall ta mig från terminal 2 till 5, gå igenom pass kontrollen, security och hämta och lämna bagaget på denna korta tid.

Lugn och fin bara...

Har man sett flygplatserna i USA så vet man vad jag pratar om, total katastrof. Med detta i åtanke kan jag överhuvudtaget inte slappna av eller sova på flyget.

Väl framme så springer jag allt vad jag kan genom passkontrollen. När jag skall genom security med mina vapen, väntar jag på ett tillfälle då ingen ser och passerar utan att någon kan stoppa mig och jag vinner tid. Jag slänger mina väskor på incheckningsbandet och tar tåget till

Spring fortare!

terminal 5. Jag är sist på här också.

Efter åtta plus fem timmar är jag äntligen framme i Phoenix.

När jag skall hämta bagaget så är min väska borta... Efter mycket om och men så säger en dam i bagage-utlämningen att dom kommer att köra väskan till hotellet när den kommer. – Om den kommer, tänker jag.

Ja, inte är den funnen...

Efter lite sömn och mat på vårt fina rum kommer väskan till hotellet!

Vi skall skjuta en förmatch på ett ställe som heter Cowtown och tävlingen heter Fire and Ice. Där slog dom huvudet på spiken. Detta är öken landskap och det skall vara varmt "as in hell". Jag har några cowboy kläder och några t-shirts med mig, men nu regnar och haglar det och det är kallt som fasiken. Här står man utan regnkläder.

Jag tar fram mitt gevär ur vapenväskan och där ser jag att det inte finns något korn. Borta. Efter mycket om och men får jag ett nytt av Lassiter, en vapensmed på stället.

Helt borta!

När tävlingen börjar, funkar inte hagelgeväret. När jag skjuter det andra skottet med min sida-sida så öppnar det sig lite av rekylen, så det andra skottet klickar.

Jag måste byta fjäder på hagelgeväret. Lassiter igen.

Några stager till och utkastaren på -73 fungerar inte och jag har flera missar p.g.a. detta. Ett större problem jag inte kan fixa själv. Lassiter igen.

Svordomar, svordomar och åter svordomar!

Denna tävling blev det inte mycket av. Dagarna innan Winter Range tränar jag lite och geväret går sönder igen. Hittar inte Lassiter utan får gå till Jim Bowie på Cowboys and Indians Store som har sin vapensmedja med sig i form av en stor husbil.

Tävlingen börjar och jag har laddat om, både

Så är det dags för första stagen; hagel, gevär och revolver, i den ordningen.

Jag skjuter hagel, tar upp mitt gevär och efter fyra skott låser sig geväret HELT.

I hettan slår jag med knogen för att få ut patronen som sitter fast i hissen, vilket endast resulterar i att knogen sprickar och blodet sprutar över hela bordet.

Så var den stagen och den matchen över.

Geväret gick att fixa och efter ett besök hos akutavdelningen så är blodfödet stoppat på knogen.

Alla i vårt posse vill äta middag tillsammans och vara sociala. Jag personligen känner överhuvudtaget inte för att vara social efter det som har hänt, så jag ber Siringo köra mig till hotellet. Jag bär på tre väskor inklusive vapenväska så jag tar fram hotellets vagn och kör allt till rummet.

Jag lastar av mina saker och kör undan vagnen, tar in väskorna i rummet och lägger mig på sängen ett tag innan jag tar mig en dusch.

Jag blir senare hungrig och går ut för att äta själv och tänka på resans katastrofer.

När jag senare kommer tillbaka till rummet tänkte jag göra lite vapenvård och sträcker mig efter min vapenväska, jag stelnar till, innan jag inser att väskan är BORTA.

Jag blundar några sekunder för att övertyga mig själv om att jag ser i syne. När jag öppnar ögonen ser jag inte i syne, den är borta.

För att vara på den säkra sidan blundar jag igen fast lite längre denna gång och tänker:

–Den är framför mig, men jag ser den inte.

När jag öppnar ögonen igen är väskan fortfarande borta.

Jag blir tom. Tänker allt och ingenting. Om jag skulle skriva om vad jag tänkte i detta ögonblick, så behövs nog en följetong på några nummer av denna tidning.

Efter en stund inser jag att jag ställt vapenväska mot väggen i korridoren när jag kom till rummet och när jag öppnade dörren så doldes väskan och

HOSPITAL

En får tacke för hjälpen.

jag tog endast in de två andra väskorna.

Så nu finns det två alternativ. Antingen så har någon tagit väskan själv eller så har någon trevlig person lämnat in den i receptionen.

Jag vågar inte tro på något av alternativen. Hur går man till en reception och frågar efter en borttappad vapenväska med fyra vapen i?

–Jo! vi har såna här fioler i Sverige. Det är säkert!

Jag hur gör man det? Man går ner till receptionen med hatten på, frågar fort, tar väskan och springer därifrån fort som f-n.

Resten av tävlingen gick i samma anda men resan hem gick bra. Jet lag i några dagar och sedan är det vardag igen. Gör jag ett nytt försök? Hell yea!

Hem ljuva hem!

//Ray Heartless

Favorit i repris...

From the past to the future
Scandinavian Arms AB
i samarbete med Chiappa Firearms

Det är vi som har vapnen,
ammunitionen samt viljan
att hjälpa dig som kund

Välkommen!

www.scandinavianarms.se
info@scandinavianarms.se

Crazy Cook & Cowboysarna

Howdy alla Cowboys and Cowgirls!

Förra säsongen låg jag sjuk och kunde inte vara med på några tävlingar så nu var jag väldigt sugen på att få åka iväg. Lite tjat på min cowboy, Big McSmith, så bestämde vi att åka iväg till Edsvalla Gunslingers med Marshal Ed Frost.

Jag packade alla våra grejor och Marshal Ed Frost kom med sin bil på fredagen och efter ilastning samt byte av coachdriver till Big McSmith så lämnade vi Upplands Väsby för vår färd västerut mot Edsvalla.

När vi kommit till Karlskoga kände vi oss hungriga.

Hungry Wallace visar sin hippaste gest; "The Cat Claw Howdy" för de mållösa nyanlända. Foto: Joy McQueen

Marshal Ed Frost ringde till Wild Bull för att få tips på matställe. Efter middagen fortsatte vår färd västerut.

Så småningom kom vi fram till tävlingsområdet, där vi mötte självaste tävlingsgeneralen Hungry Wallace. Vi parkerade Guncarten i skjuthallen, för att sedan fortsätta till natthärbärgen. Vi pratade med Kocken om frukosten morgonen därpå, innan vi åkte.

Denna gång bodde vi inte på tävlingscampingen, utan

Allas stora hjälte, Crazy Cook, serverar uppiggande kaffe till Capt'n i morgonsolen. Foto: Joy McQueen

Marshal Ed Frost hade bokat in oss på ett vandrarhem en bit från tävlingsområdet. Big McSmith saknade underhållning på vandrarhemmet så han och jag åkte in

till Kil för att handla tidning och lite gott att mumsa på till kvällen.

Vid läggdags märker Big McSmith att vandrarhemmet inte stämmer med hans image, någon har lagt ut biblar överallt på vandrarhemmet. Han blir fundersam över var vi hamnat. Efter en stund hör vi att Marshal Ed Frost somnat och strax därefter har vi alla somnat in.

Tidigt nästa morgon packar vi med oss våra vapen och ammunition i bilen och beger oss raka vägen till Kocken för en smakfull frukost med allt man kan önska.

Hungry Wallace välkomnar oss alla till The Gunslinger Trail i Edsvalla och tävlingen invigs med kanonsalut.

Deltagarna delades in i två possyn. Vi hamnade i

Med kaffet i tyggt förvar bakom vänstersporren kollar Marshal Ed Frost att carten är preppad. Foto: Joy McQueen

possy nr. två med Nashville Frank som Possymarshal. Vårt possy bestod av cowboys och cowgirls från Norge, Sverige och Danmark.

Vi sköt fyra stager innan det serverades lunch av Kocken. Maten lade sig väl tillrätta i magen och matkoman smög sig på mig på första stagen efter lunchen. Då åkte jag dit för procedurfel, vilket jag normalt inte gör på tävlingarna.

På lördagen sköt vi totalt sex stager. Jag fick skjuta lite gott och blandat med hagelpatronerna, lite svartkrut hade smugit sig in bland de vanliga hagelpatronerna med lite olika laddningar, en del svagare och en del med mera krut i. Jag blev lite överraskad av den första då jag var inställd på att skjuta med vanliga hagelpatroner. Därefter sköt alla som ville tävlingens sidematcher.

Big McSmith köpte sig en ny skjorta hos Longhorn Trading som var på plats och Marshal Ed Frost ville inte vara sämre så han köpte sig också en ny skjorta.

Så snygga cowboys det blev av dem!

Alla packade sedan ned sina vapen för dagen. Vi satte oss utanför husvagnen hos Rawhide Rooster, Hipshot och Ray Heartless och "ljög" tills det var dags för Old Western Dinner. Även denna gång hade Kocken sett till att alla cowboys och cowgirls blev mätta och belåtna.

Först till fantastisk frukost: Joy McQueen, Hipshot, Rawhide Rooster och Marshal Ed Frost. Foto: Big McSmith

Därefter började Sweden Western Shooters årsmöte. Där fick mötesdeltagarna information om arbetet med ansökan om att bli ett eget, godkänt förbund hos RPS- (Rikspolisstyrelsen). Mötet valde Ray Heartless till ny förbundsordförande. Efter årsmötet umgicks vi med de övriga innan vi återvände till vandrarhemmet. Tre trötta cowboys och cowgirl somnade så gott.

Nästa morgon packade vi in alla grejor i bilen och for raka vägen till Kockens underbara frukost, där vi var först på plats. Mätta och belåtna började vi söndagen med att skjuta de fyra stager som var kvar på tävlingen.

Denna dag fick jag lite krångel med bygel på en stage p.g.a en hylsa som satt fast och vi lyckades inte

åtgärda det under pågående skjutning på den stagen, så jag fick iväg ett skott av nio möjliga. Det var lite synd men jag är nöjd med min insats efter mitt uppehåll i skyttet.

Vi tre cowboys och cowgirl från Stockholm var mycket nöjda med banläggningen av stagera. Efter avslutat skytte så packade vi bilen för att sedan få äta lite god lunch.

Efter lunchen höll Hungry Wallace i prisutdelningen. Jag fick bronspris i min kategori, Lady Wrangler.

Big McSmith och Marshal Ed Frost blev utan pris denna gång.

Törs man gissa att alla i denna trevliga posy, med cowgirls och cowboys från Skandinavien, är mätta och belåtna?

Lika tråkigt när allt tar slut men man får tänka att det kommer flera tävlingar där man kan träffa sina western-kompisar.

Best reegards,
Joy McQueen #1235

För annonsering i Gunslinger Gazette

Kontakta Stefan "Rawhide Rooster" Hansen

Telefon: 070 - 560 87 00

E-post: stefan.hansen@elektroskandia.se

Resa kan vara roligt

Alla som har flygit med vapen vet att det kan vara klurigt och bökgigt. Det är en massa man skall tänka på och folket på flygplatserna vet oftast inte vad som gäller fast att dom verkar auktoritära.

Har man bara allt klart för sig så skall det gå bra om man har is i magen.

Jag har två roliga historier om att resa med vapen, och att det kanske inte alltid är så allvarligt som man kan tro.

Det första hände 2005 när vi skulle till Mulecamp i Atlanta, Georgia.

Jag och min andra hälft, den bättre, Blackie Blacksmith, BB, åkte tillsammans med flyget från Stockholm via Amsterdam och sedan direkt till Atlanta.

Ordentlig som jag är så hade jag alla papper iordning när vi skulle passera tullen.

Vapenpasset, inbjudan, införselpapper och passet allt i en trevlig lite hög i händerna. Så BB fick köra vagnen med väskorna och vapnena.

Framme vid tullen står en mycket allvarlig tulltjänsteman, med en utstrålning som säger: –Skämta inte med mig för då låser jag in dig på livstid med en hel hög av crackrökande pundare.

Jag skärper till mig och säger: -Good day Sir, how are you today. Han tittar på mig som att jag

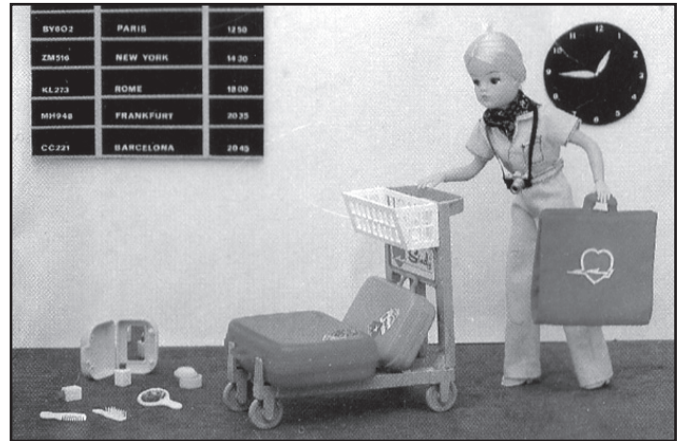
Den maniskt traditionsbundne tulltjänstemannen kontrollerar att alla män gör allt som det ska göras i södern. Foto:AAC

redan är på väg till elektriska stolen.

Jag börjar med att säga att jag har vapen med mig och undrar om han vill se på mina papper. Han avbryter mig mitt i meningen och säger -Varför kör hon vagnen?

Jag säger: -Jag har papper till mina vapen som ... Han avbryter igen och säger återigen -Varför kör hon vagnen?

Jag försöker förklara för honom att jag har vapen, men det var inte intressant, han avbryter mig igen

Blackie Blacksmith, här i praktiskt reseformat, drar glatt en baggagevagn. Men fy! Så gör man inte i Georgia. Foto:Sindy

och nu höjer han rösten, pekar med hela handen och säger återigen -Varför kör hon vagnen?

Det var då ett jävla tjat om BB och den där jävla vagnen tänker jag, men säger inget, vad vill människan?

Han fortsätter sin mening: - Nu är du i södern; du drar ut stolen, du håller upp dörren, du betalar räkningarna och du kör vagnen!

När detta var sagt så fanns det ingen tvekan kvar hos mig om vad han vill, BB kliver åt sidan och jag ställer mig bakom vagnen. Nu då, är du nöjd nu tänker jag, nu kanske jag kan få visa papperna jag har haft i händerna hela tiden. Han tittat nöjt på mig och säger:—That is what we call “sothern courtesy”, passera.

Jag tar vagnen och tänker inte fråga en gång till om han vill se mina papper. Vi passerar. Oj, vad jag har skrattat åt detta.

Den andra resan var 2006 när jag skulle till tjeckiska mästerskapen.

Allt var packat och klart och jag skall flyga ensam från Stockholm till Prag. Jag har mina papper klara och vapnen i min vapenväska.

Inchekningen och resan till Prag gick bra tills jag kliver av flyget.

Jag passerar passkontrollen och när jag skall passera tullen så blir jag stoppad av en tjänsteman. Han frågar något på tjeckiska men jag förstår inte. Med lite viftande med händerna och lite dålig tyska undrar han om jag har vapen i väskan. Jag svarar

ärligt JA på frågan och gör mig beredd på en lång genomgång av papper och väskor. Detta måste en polis titta på säger han på tyska.

Efter några telefonsamtal och lite väntan så kommer två poliser. Dom frågar efter vapenpasset och börjar att jämföra vapennummerna men dom som är i vapenpasset. Jag läser nummret på vapnet och han repeterar nummret i vapenpasset.

Hagelgeväret går bara, bygelns går bra, den ena revolvern går bra. När jag säger nummret på min andra revolver –253698, blir han tyst och repeterar på tyska – 253689 står det i passet. Jag stelnar till som en snögubbe i arktis.

De två sista nummerna i passet är omkastade och stämmer inte.

Detta är katastrof tänker jag, och ser mig själv i ett tjeckiskt fängelse för olaga vapeninnehav.

Jag försöker att stamma fram någon bra förklaring, men får inte fram något.

Några månader tidigare berättade Keith Black om när han blev stoppad i tullen i Tyskland. Där hade dom sett en ändring i vapenpasset som den svenska polisen hade gjort, med en signatur och stämpel bakom ändringen. Dom nöjde sig inte med signaturen och stämpeln utan bestämdde sig för att kontakta svensk polis innan han skulle få åka vidare. TROTS att vapnet med ändringen var ett vapen han inte ens hade med sig på resan. Om jag kom ihåg rätt så tog det en hel dag innan han fick lämna tullen.

Med detta i åtanke tänker jag på fängelset igen.

Utan att tveka tar den tjeckiska polisen upp en penna ur sin bröstficka och säger: – No problem!

Om man inte kan något annat språk än svenska så vet man att no problem betyder no problem.

–Nu ska vi se, 89 eller 98. Nästan samma sak, skiljer bara med 9, eller 8? Sak samma! No problem! Foto: BBCfour

Han slickar på pennspetsen och ändrar 89 till 98 i vapenpasset.

Jag tänket just säga: – Men så kan du ju inte göra! Men min kloka sida säger: –Håll käften för f-n.

Han ger mig passet och ber mig passera. Jag tackar för hjälpen och passerar med en himla fart till min hyrbil och ser mig inte om.

Hur gick det på tävlingarna?

Det kommer jag inte ihåg!

Ray Heartless

Blackpowder firearms

SKYTTESERVICE

Vapen - Ammunition - Jaktutrustning

Danielslundsgatan 48 262 62 Ängelholm Sweden
Tel +46 (0)431-41 17 86 • Fax +46 (0)431-161 13

Hollywood och vapen

Alla vi CAS-skyttar har tittat på västernfilmer och kollat in alla revolverar och övriga vapen, men hur stämmer filmens värld med verkligheten?

Ja, det är ingen lätt fråga att besvara! Men man kan säga att nutidsfilmer är bra mycket bättre än dom gamla goda "Klassikerna". I de filmer som gjordes på 40-50 och 60-talen stämmer inte mycket. Men det finns undantag, t.ex. "De red efter guld" med Randolph Scott och Joel McCrea från 1960-talet. Det

var en film som fick pris för sina autentiska miljöer och rekvisita.

Här finns både "Remington Police .45" och automatgeväret "Remington Modell 8A".

John Wayne, den

störste av alla "Cowboy"-hjältar på film, har inte många rätt i sina filmer när det gäller vapen. Men Clint Eastwood har betydligt bättre koll och är dessutom tydligen intresserad av att ha flera olika tidstroga vapen med i sina senare västernfilmer.

I "Dollar"-filmerna är det lite si och så med realismen, men dom är ju också svåra att placera i tid, det kan ju vara allt från sent 70-tal till början på 1900. Dom utspelas ju på landsbygden i New Mexico eller Mexico. Men hans senare filmer är riktiga guldkorn för en vapenhistoriskt intresserad biobesökare. I Filmerna som gjordes under 1940 till 60-talet hade alla Colt-revolverar .45 lc och Winchestergevär av 90-tals modell, även om nästan alla filmerna utspelades sig under 1870-80 talet.

I verkligheten så användes det en otrolig massa varianter och fabrikat av revolverar och gevär under tiden som vi kallar "Vilda Västern"-epoken, alltså tiden mellan 1865-1900. Den varierande flora av typer och fabrikat som i verkligheten fanns trotsar all beskrivning!

Förutom för allmänheten kända fabrikat som Colt, S&W, Remington, Winchester och Marlin Henry och Sharp, har vi Allen & Wheelock, E. Savage, Butter-

field, Hoards Armory, Joslyn, Adams, Pettingrill's, Star, Roger & Spencer, Manyard, Marvin & Hulbert o.s.v. Man kan räkna upp hur många som helst! Om man ska ha realism i filmerna så borde nästan varje enskild "gunfighter" ha olika vapen men det är ju för mycket att begära.

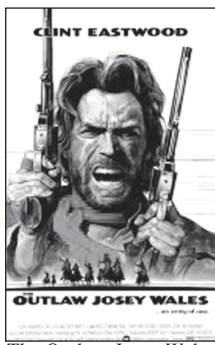
I "Clintans" senare filmer som "Pale Rider" förekommer det slaglåsrevolverar med konversionsatser till patronladdad, i verkligheten var detta mycket vanligt.

En annan av hans filmer som uppvisar stor realism på vapen är "The Outlaw Josey Wales". Här förekommer både Colt m/1860 som Colt Dragon och "Sharps Long-Range sniper rifle". Han spelar

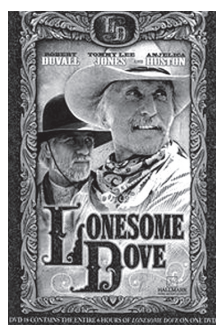
här en gerillasoldat i "Bloody Bill Anderssons" och "Capt. Quantrills" band. När man ser på fotografier av dessa gerillakrigare eller läser om dem så får man se och veta att dom bar på bältet fullt med revolverar. I denna film har Eastwood två revolverar m/60 i bältet, en Colt .36 navy i ett axelhölster och två Colt Dragon i hölster

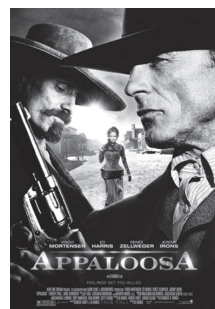
De red efter guld 1962
(Ride the High Country)

The Outlaw Josey Wales
1976

Den långa färdan 1989
(Lonesome Dove)

Appaloosa 2008

Clint Eastwood och Sydney Penny som "The Preacher" och Megan i filmen Pale Rider från 1985

fram på sadeln, precis som dom riktiga gerillamännen. Om man nu ska tala om realism så kommer ju vän av ordning att fråga sig hur t.ex. en gerillasoldat i Kansas /

Missouri-området kunde komma över dessa vapen eller hur han kunde skjuta med en Gatling gun? Dessa hade ju bara kommit till armen i tjuugo exemplar vid denna tid. Men det får vi väl lämna till manusförfattaren för att få en god story!

En film som handlar om samma ämne är filmen "Ride with the Devil". Det är en spelfilm som innehåller mycket autentiska detaljer både i vapen, kläder, sadlar och övrig utrustning. Att sedan filmen visar båda sidors hårda, brutala tag mot civilbefolkningen gör den inte sämre.

Andra filmer som jag tycker har bra realism när det gäller vapen är följande.

Clint Eastwoods "De skoningslösa" det är den enda film där jag har sett en Star-revolver. Och i "Joe Kidd" som utspelas i 1900-talets början finns det många autentiska vapen, bland andra en "Mauser C 96" den som kallas för "kvastskafet".

Filmerna om "Texas Rangern Kaptan Woodrow" är

"Streets of Laredo" är en bra film, jag tror att det "sniper-gevär" som boven använder är ett Schmidt - Rubin m/1889 men är inte riktigt säker.

Jonathan Brandis, Simon Baker, Tobey Maguire och Jeffrey Wright ur filmen "Ride with the Devil" som regisserades av Ang Lee år 1999.

Två filmer i samma stil som "Kaptan Woodrow"-filmerna är skådespelaren Robert Duvalls "Broken Trail" och "Open Range". Dessa har stor realism när det gäller vapen.

Viggo Mortensen och Ed Harris siktar från bilden ur filmen "Appaloosa" som kom 2008

moderna, bra västernfilmer.

Den första, "Lonesome Dove", och efterföljaren "Return to Lonesome Dove" är i stort sett riktigt bra vapenrealistiskt. Men i filmen "Dead Man's Walk" som utspelas sig i 1840-50-talet finns vissa små felaktigheter men många bra försök till realism med mynningsladare.

En film som jag vill rekommendera är "Appaloosa", en bra och trovärdig film om så kallade "Town Marshalls". Här finns mycket realism.

Oxdriver JC.

Cowboyens chaps och cuffs

Av Astra Koetsier

Hattar, skjortor, västar, byxor, chaps, bandanas och boots var standardklädseln för den ridande boskapsherd-

en i Amerika. I denna artikel fortsätter vi att berätta om chapsen.

Den ridande boskapsherden i Amerika kallades Cowboy, Vaquero eller Buckaroo, beroende på viken region han arbetade i. Buckaroon och cowboyens kläder och utstyrsel han använder i det vardagliga arbetet utvecklades ursprungligen för att vara funktionella och praktiska för sina ändamål. Men de kom också att representera var en cowboy eller buckaro arbetade och hur väl han utförde sitt arbete.

Chaps

Under 1800 talet använde de flesta boskapsherdarna, cowboys, vaqueros, buckaroon och wranglers sig av ett par chaps - benskydd. Dessa bars över byxorna för att skydda benen. Ordet "chaps" har sitt ursprung från det spanska ordet chaparejos, som betyder "knäbyxor av läder" eller "ben-armering".

För att förstå terminologin och de stilar som chapsen representerar behöver man studera dess historia. Det finns olika namn beroende på stil, snitt och användning. Vi blickar

tillbaka i historien för att se var, hur och varför de kom att användas.

En ung cowboy förevisas 1917 i sina woolies och sin rena fina skjorta. Kanske har han just fått jobb. Foto: AULibrary

Chaparejos

Den första typen av chaparejos kallades för armas och uppfanns av spanjorerna som bosatte sig i Mexico. Ursprungligen bestod de av två stora stycken skinnbitar som var fastsatta i sadeln, de sveptes runt benen när cowboyn red i snårig terräng med taggiga buskar och när de inte behövdes viktes de åt sidan under benen. Namnet armas höll emellertid inte i sig och både Texas cowboys och Great Basin vaqueros använde ordet chaps för att referera till dessa benskydd.

Armitas

I början av 1800-talet designade den mexikanska vaqueron de första knäbyxor som kallades armitas. Dessa benskydd tillverkades av skinn från ko, hjort, puma, get och andra vilda djur. Benskydden satt fast i ett bälte runt midjan på vaqueron och de spändes fast runt benen med remmar. De skyddade endast den del av benet som syntes när han satt uppsutten till häst.

Den mest unika egenskapen är att de bara gick ner till strax under knäna. Armitas från 1870-1900-talet var av den typ man klev in i med ett bälte och där man

inte behövde knyta fast dem runt benen med spännen eller snören. Under denna tidsperiod användes de runt ladan på ranchen, vid utfodring, skoning, vård av boskap, etc.

Woolies

I Great Basin området användes chapsen av vaqueros året runt. Under slutet av 1880-talet introducerades tjocka chaps gjorda av angora-päls från getter eller skinn från björn, buffel, puma, leopard eller säl med pälsen kvar på huden. Även andra exotiska djurhudar som hade päls användes eftersom pälsen avvisade regn och värmdde i kylan. Dessa var framför allt populära bland buckaroos i de norra regionerna som Oregon och Idaho, norra delarna av Montana och Wyoming där de gav extra värme i den bittra kylan på vintern.

Woolies var i allmänhet vita eller svarta, men efter sekelskiftet började cowboys använda andra färger såsom orange, gult, rosa och till och med polka prickat eller randigt. De flesta woollies var av typen att "kliva in i" men efter sekelskiftet kunde man få stilar, mönster och färger skräddarsydda efter eget huvud.

Chinks

Tunnare och lättare chaps användes på sommaren för att skydda ryttarens ben från snåriga och taggiga buskar. Den mest populära typen av de tunnare chapsen kallades chinks. Dessa täckte bara två tredjedelar av benet och fästes med remmar av råhud. Chinks var populära eftersom de var svalare under sommaren än

Ett par chinks räcker just nedanför knäet.

Sina cuffs bar denne yngling då bilden togs redan 1890.

andra chaps och skyddet de gav passade bra i ION regionen. Många cowboys i norra delarna valde att inte rida med chaps under sommaren när det var varmt och där det inte fanns snårig, taggig buskterräng. De kunde ha på sig dem på natten då det blev kallt eller som extra skydd när det regnade.

Shotguns

De tidiga Texas cowboys från 1830-1840 talet designade de förta chapsen som var i full längd, bakkdelen var utskuren, de täckte hela benet uppifrån och ner och de omslöt benet runtom. I början av 1870 talet kom de att kallas för "shotguns" eftersom chapsen, som likande ett par byxor utan bakkdel, såg ut som ett dubbelpipigt hagelgevär.

Dessa chaps var den mest slätstrukna modellen utan conchos eller dekorationer. Denna första typiska modell hölls samman av ett enkelt rakt bälte runt midjan och knöts baktill i rygglutet. De var oftast dekorerade med fransar på sömmens utsida längs benet. De chaps som inte var dekorerade med fransar kallades för "closed-legs" - slutna ben. Denna stil var populär under 1870 talet till 1890 talet på grund av den tajta passformen. De var ofta svåra att ta av sig när man hade boots och sporrar på sig.

De flesta av dessa chaps tillverkades av ett tunnare skinn såsom tex kalv, killing och säl. Någon gång under 1880 talet tillverkade några sadelmakare en modell av två skinnbitar som var sammansatt i en bälteslinning som var böjd eller hade kontur och som knöts framtill. Idag är denna modell som knyts

Rodeoryttaren laddar inför kommande ritt och han bär sina initialer på batwing-chapsen. Foto: Cowboy Quotes

Idag är denna modell som knyts fram till mest populär. Senare någon gång i början på 1900 talet kom någon på idén att använda dragkedja. Många moderna shotguns har just dragkedja längs benen för att få en tajtare passform och är populär bland cowboys och även motorcykelentusiaster.

Batwings

Någon gång i slutet av 1880 talet började några cowboys använda batwings. Dessa chaps var "öppna" och bestod av stora breda skinnstycken, liknande vingor som flaxade fritt, därav namnet. Batwing stilen var gjord av ett tjockare läder och snörades endast fast ner till knäna så att en cowboy lätt kunde böja sina ben, vilket gav honom mer frihet och snabbare reaktioner när han arbetade ute på betesfälten med boskapen. De spännen som höll ihop varje ben av chapsen tillät även ventilation och det var enkelt att ta av dem.

Ett par vackert korgmönstrade cuffs.

Batwings blev snabbt populär bland rodeoryttarna då flaxandet av "vingarna" gav rytteren en extra spektakulär ritt. Dessutom är de en av de mest dekorerade modellerna med nitar i silver, conchos, ljusa klara färger och fantasifull dekorativ brodyr. Allt detta gjorde att man kunde få en unik egen personlig stil på sina chaps.

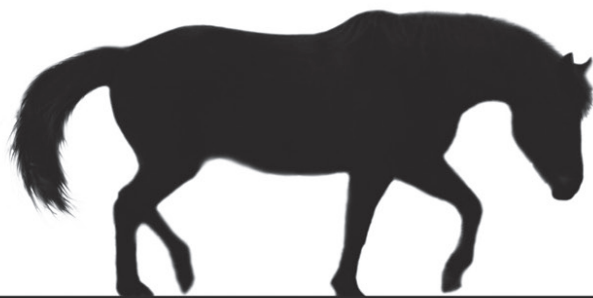
Cuffs - Manchetter

Cuffs dök upp i sadelkataloger på 1890-talet och har utvecklats från den militära kraghandsken i läder som också bars av cowboys. De första manschetterna/cuffs som kom var knutna runt handleden med skosnören och de hade två funktioner. Den ena var att skydda manschetterna på skjortan som var den första delen som slets ut och skjortor på den tiden var ganska dyrt. Den andra funktionen var att skydda handleden från sparkande hovar när boskapen skulle brännmärkas, precis som höga stövlar skyddade benen. Dessa blev så småningom traditionella cowboy tillbehör. Allt eftersom hade även nappar och conchos. Rodeo ryttere älskade dem eftersom det blev extra flashigt när de red en bockande häst eller tjur. ■

TMP HJÄLPER DIG MED DIN MARKNADSFÖRING

VI HAR RESURSERNA - OAVSETT OM DU BEHÖVER EN LITEN ANNONS ELLER EN STOR KATALOG.

RING ELLER MAILA SÅ PRATAR VI VIDARE!

Resetips till bra tävlingar

När Tyskland arrangerade EM DOT 2006 var det inte många som var imponerande, vare sig av organisationen eller reglerna, eftersom dom inte tillämpade SASS regler.

Detta arrangemang har förföljt tyskarna under alla år sedan dess.

Om ni skulle vilja åka på en tävling lite längre bort kan jag verkligen rekommendera denna tävling. Se mer på www.german-regulators.de

Vill ni åka längre bort nästa år så kommer nästa europeiska mästerskap, DOT 2012, att arrangeras av Ungern.

Ett tyskt tvillingpar, för stunden indianer, och en rar tax leker i sommarsolen på 1950-talet. Tänk, man kan kanske stöta på dem i en CAS-tävling någonstans i världen. Ja, de är väl lite till åren men säkert spänstiga och friska.

Under de tre senaste åren har tre tyskar: Rephill, Ollie the Kid och Shotgun Boogie arrangerat en tävling i Phillipsburg vid namn The German Territory Roundup.

Dessa tre har rest till USA på tävlingar minst tre gånger per år och är alla mycket framgångsrika CAS-skyttar.

Dom har kämpat mycket och länge med myndigheterna för att få sin tävling 100% SASS-vänlig, vilket dom i år äntligen lyckades med.

Jag och Siringo åkte på deras tävling i maj och det var en mycket trevlig och rolig tävling, både skyttet och allt runtomkring.

En av ungrarna, El Heckito, är också en person som har rest mycket på olika CAS-tävlingar både i europa och USA. Han har sett mycket genom detta och jag kan osett varmt rekommendera denna tävling.

Håll ett öga på European Cas Wire för mer info. www.sassnorway.com/ecaswire

Ray Heartless SWS# 351

Öken i Löten

Att skriva om den långa färden till Löten vore en överdrift, vi har förhållandevis nära till denna range. Endast 22 mil, gick bra att köra. Kom fram på fredagen och då var många skyttar på långrange, vilket visade sig vara vår smala lycka.

Vi gick runt på campen och sökte plats för vårt tält, hittade ett hål alldeles vid ingången till capen. Med ett skohorn så fick vi in vårt tält. När vi nästan fått in packningen så kom våra grannar tillbaka från skjutningen och då upptäckte vi att vi tältade på deras parkering, opps – sorry!

De visade upp god Cowboy anda och fann annan plats för sin vagn.

Det var trångt på campen, linor till tälten gick kors och tvärs, prärievagnar delade förtält. Stämningen var gemytlig och alla gjorde det bästa av situationen.

Arrangören hade bestämt sig för att gå "Back to basic"; att de serverade skjutning men ingen lunch och middag. Det fungerade utmärkt. Hungry Wallace hade blivit förvarnad så han tog med sig mat som han åt av med god aptit. Fördelen med egen skaffning är att det blir på nåt sätt mer tid att umgås med alla trevliga skyttar, har inte listat ut hur detta går till.

Efter en kort och bra genomgång så var vi ute på stagen redo för första skjutningen. Jag avstår från att beskri-

va alla stager men kan rapportera att de var roliga och omväxlande. Det fanns öppningar för olika sätt att skjuta stagerna och det är intressant att se de olika skyttarnas försök att göra en "perfekt stage".

De mer erfarna skyttarna vet att det inte finns något perfekt sätt, hur bra det än är skjutet så går det att göra bättre. Det är den som gör färre misstag än konkurrenten som vinner. Det är en del av tävlingsmomentet att jämföra sig med de övriga, men när vi inte skjutit samma stager så finns ingen möjlighet att se resultat innan tävlingen är över. Noteras kan att de bukaros som deltog är otroligt duktiga skyttar.

I Texas finns fort, salooner, fängelse, torrlagda

brunnar och gott om kossor, så även i Löten.

Rangen bjöd även på två coyotes, en dansk och en norsk (Sampson och Pippin) som hördes vida över öknen, de hade samma mål, en söt liten schäfertik som de båda coyotes gärna hade gjort upp över.

När det var dags att gå till vattenkranen för en snabb avsköljning syntes än en gång hur trångt det var. Hungry Wallace fick inte ut sin vagn men med lite god cowboyanda så fick han plats i vår vagn. Allt för en vapenbroder.

Vädret! Som svensk ska man prata om vädret, vädret var fantastiskt. Det var som en desert i Texas;

Tre tvivelaktiga men trevliga barflickor, Miss Behave, Madame Ginger och Lady Elena, intar Löten-ökens enda saloon framåt lördagskvällen. Lucky Cowboys! Foto: White Angel

soligt, dammigt och varmt. Det var bara tuffa cowboys and cowgirls som deltog och vi drack vatten som kameler. Det enda som saknades var kaktusar. Men några av killarna rakade sig inte under helgen så de kan väl räknas in i de stickigas skara?

När middagen avnjutits på lördagskvällen så bjöds det på underhållning i form av linedance, vid saloonen.

I saloonen på den gamla goda tiden så kunde det finnas lite lättklädda damer med mer tvivelaktigt yrke.

Vid tangenterna White Angel

STORT GRATTIS!

Folke "Ace Heart" Weinholt
60 år 14/9 2011

Nu behöver du inte bara skylla på vapnen om det går dåligt, nu kan du även skylla på åldern!
/Hälsningar Eagle Sharing Woman och alla vi andra

Adressfält:

Returadress: The Gunslinger Gazette, c/o Sättra 1513, 760 10 Bergshamra

Kan en sånhär liten revolver verkligen göra någon skada? Måste man ha licens? Tänk om man har en liten apa hemma som lär sig att skjuta med den. Då kan den få tävla med sina kompisar i Monkey Action Shooting!

